

niisamati oma enese rõõmuks, aga sellest saame meie pea-toidust. Meie laud on laetud. Sellepärast arwan, mina jään seia ja minu mees jääb ka; kui meie siin ka koguni mitte rahul ei ole — aga meie jääme.”

„Ja meie lendame maale vaatama, kas lewade tuleb!“ Ja siis nemad lendasivad.

Ja, ka seal maal walitses talwe, oli veel natuke walgum, kui linnas. Külmal tuul puhus üle nurmede. Talupoeg suurte laba-linnastega istus saanis ja lõi läbi kottu, pliits seisis süles. Rahjad hobused jooksiswad, et aurasivad. Lumi kriiksus ja kärises, warblased kerkiswad tee peal ja külmetasivad. „Piip! milla tuleb lewade? Küll kestab kaua!“

„Piiga kaua!“ kostis kõrgelt mäelt üle wäljade ja nurmede üks heal. Wõis olla, et warblaste jutt sealt wasta kõlas; wõis aga ka olla, et see imelik mees seda ütles, kes seal kõrgema lume-hange otsas istus, tuule ja tuisu käes. Tema oli walge, nagu talupoeg pitka walge luuega, oli pitka walge juuksetega ja habemega, oli lahwa näuga ja suurte selgete silmadega.

„Kes see wana on?“ küsiswad warblased.

„Seda mina tean,“ ütles wana taarn, kes aia-teiwa otsas istus ja nii alandlik oli, et aru sai, kuidas Issanda ees lõi ainult weiked linnud

on, sellepärast ka warblastega juttu wõttis ja neile seletust tegi. „Mina tean, kes see wana on. See on talwe, mulline wana-mees. Tema ei ole surunud, kuidas Kalender ütleb. Ei tema on noore luringa-lapse, lewade, laawatoja, kes tulemas on. Ja, talwe on nüüd walitsemas. Huu! Teie lehas küll ka külm paugub, Teie waesed weiked warblased!“

„Ja, et ole tõsi, mis ütlesin?“ wastas kõige weikem warblane. „Kalender ei ole muud ühtigi, kui inimeste eweste mõte ja tegu; see ei läi looduse järel. Seda tõdd oleksivad nemad meie hoolets jätma pidanud. Meil on õrnem loomus.“

Nenda läks nädal mööda ja läksivad teised. Mets oli must, külmetanud järw oli nii kõwa, nagu langunud tina. Pilwed, need ei olnudki diged pilwed; oliwad niisked, külmad udu-kogub, mis üle maa kõilusiwad. Suured mustad waresed lendasivad suurtes parvedes, healeta, otse kui oleks löi magamas. — Korraga libises päitefeelir üle langunud järwe. See läikis nagu sula tina. Lume-kate mäe-harjal ei näitanud ka nagu enne wälja, aga wana walge kaju, talwe, istus weel seal ja wahlis üksi-filmi lõune poole. Tema ei pannud tähele, et lume-kate nagu maa sisse wajus, et siin ja seal weiked rohelistes lapikesed sigiswad, kus siis maapind warblastest libises.